

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Konrad Bronowski

Protokolant: sekr.sąd. Anna Bodalska – Krydowska, Klaudia Kałowska,

Karolina Sieńkowska,

przy udziale: Marcina Gajdamowicza, Jadwigi Rybak, Weroniki Masny-Majewskiej - Prokuratorów Prokuratury Rejonowej w Otwocku

oraz przy udziale B. P. (1) – oskarżyciela posiłkowego

po rozpoznaniu w dniach 22 czerwca, 28 września, 14 i 28 grudnia 2015 roku, 22 lutego, 27 kwietnia 2016 roku na rozprawie

sprawy Z. P.

syna M. i T. z domu S., urodzonego w dniu (...) w W.

oskarżonego o to, że w dniu 27 sierpnia 2013 roku w O., województwa (...), wykręcając prawą rękę B. P. (1) spowodował u niej obrażenia ciała w postaci skręcenia stawów międzypaliczkowych II i III palca ręki prawej, które spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu, to jest o czyn z art. 157 § 1 k.k.

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu Z. P. ustala, że dopuścił się on czynu polegającego na tym, że w dniu 27 sierpnia 2013 roku w O., województwa (...), wykręcając prawą rękę B. P. (1), spowodował u niej obrażenia ciała w postaci skręcenia stawów międzypaliczkowych bliższych palca II oraz III ręki prawej z uszkodzeniem więzadeł pobocznych łokciowego i promieniowego stawu międzypaliczkowego bliższego palca II ręki prawej z przewlekłym obrzękiem, które spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu, co stanowi przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie wobec oskarżonego na okres próby 1 (jednego) roku;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka od oskarżonego Z. P. na rzecz pokrzywdzonej B. P. (1) zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych;

III. zasądza od oskarżonego Z. P. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych oraz obciąża pozostałymi kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu w dniu 27 sierpnia 2013 roku w O. B. P. (1) przebywała w domu wraz z mężem Z. P.; w godzinach popołudniowych, około godziny 18.30, B. P. (1) rozmawiała z oskarżonym o kwestiach związanych z zakończeniem ich małżeństwa przez rozwód, doszło do kłótni pomiędzy nimi na tym tle, w tym również związanego z kwestiami podziału majątku wspólnego; gdy oskarżony wyszedł do łazienki, B. P. (1) weszła do pokoju zajmowanego od kwietnia 2013 roku wyłącznie przez oskarżonego i z jego plecaka wyjęła kluczyki od samochodu, wchodzącego w skład majątku wspólnego

małżonków, a użytkowanego wyłącznie przez oskarżonego; oskarżony wrócił do tego pokoju, zobaczył B. P. (1) w pokoju przez niego zajmowanym trzymającą w ręku kluczyki od samochodu, podszedł do niej, złapał za rękę, próbując wyrwać jej kluczyki, wykręcał jej prawą rękę, w pewnym momencie B. P. (1) wypuściła kluczyki jednak oskarżony nie przerwał wykręcania jej ręki, pokrzywdzona zaczęła krzyczeć, że boli oraz ugryzła oskarżonego w ramię, wtedy oskarżony puścił rękę pokrzywdzonej; oskarżony wyszedł z domu, a pokrzywdzona wezwała na interwencję policję, a po interwencji policji wraz z córką J. S. około godziny 21.30 pojechała do szpitala ze względu na doznany uraz dłoni; w wyniku zdarzenia B. P. (1) doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia stawów międzypaliczkowych bliższych palca II oraz III ręki prawej z uszkodzeniem więzadeł pobocznych łokciowego i promieniowego stawu międzypaliczkowego bliższego palca II ręki prawej z przewlekłym obrzękiem, które spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań pokrzywdzonej B. P. (1) (k. 199-199v, 3-6), częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 198-198v, 60-62v), w odpowiednim zakresie zeznań świadków J. S. (k. 254v-255), B. P. (2) (k. 21-22, 330), E. P. (k. 23-24, 256-256v), T. S. (k. 25v, 254-254v), T. P. (k. 255-255v), Z. S. (k. 329v), dokumentacji medycznej (k. 12-18, 157-160, 211-212), opinii biegłego lekarza (k. 42-43, 237-238), zdjęć (k. 138-152, 161-176).

Oskarżony Z. P. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których przedstawił okoliczności zdarzenia i wskazał, że do uszkodzenia ręki doszło przypadkowo, gry wyrwał żonie kluczyki, nie zamierzał jej uszkodzić ręki; w postępowaniu przed sądem ponownie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których wskazał, że od 2012 roku pozostawali w nieformalnej separacji, w dniu zdarzenia doszło do kłótni, żona grzebała mu w rzeczach i chciała zabrać kluczyki od samochodu przez niego użytkowanego, wskazał, że nie wie, czy dotykał żony bezpośrednio, chciał jej zabrać plecak z kluczykami, wskazał, że ciągnął za plecak, a jak doszło do urazu żony nie wie, nie wykręcał jej ręki.

Oceniając wyjaśnienia złożone przez oskarżonego Sąd przyznał im walor wiarygodności jedynie w tej części, w której oskarżony przyznał, iż doszło do kłótni pomiędzy nim, a pokrzywdzoną i co do okoliczności tej kłótni, jak również, w zakresie w jakim wskazał, że odebrał siłą pokrzywdzonej kluczyki do samochodu. W tym zakresie wyjaśnienia złożone przez oskarżonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej B. P. (1).

W zakresie, w jakim oskarżony zaprzeczył, że wykręcił rękę pokrzywdzonej i że w ten sposób odbierał jej kluczyki oraz w zakresie w jakim wskazał, że nie wykręcał jej ręki po odebraniu kluczyków Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, uznając, iż stanowią one przyjętą przez niego linię obrony, mającą na celu umniejszenie jego roli w zdarzeniu i w konsekwencji doprowadzenie do bezpodstawnego uniknięcia odpowiedzialności karnej; jego wyjaśnienia w tym zakresie stoją w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonej i opinią biegłego wskazującą na możliwość powstania obrażeń pokrzywdzonej w okolicznościach przez nią podawanych.

Oskarżony Z. P. nie był dotychczas karany (informacja o karalności k. 337).

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa E. Z. w celu ustalenia zdolności zapamiętywania i odtwarzania postrzeżeń przez świadka B. P. (1). Biegła wzięła udział w przesłuchaniu świadka i sporządziła opinię (k. 215-218). Sąd rozstrzygając kwestię zdolności świadka do postrzegania i zapamiętywania postrzeżeń oparł się na opinii biegłej psycholog, uznając, iż jest ona jasna, spójna, pełna, nie ma w niej wewnętrznych sprzeczności, biegła wskazała, że zdolność zapamiętywania i odtwarzania postrzeżeń nie jest zakłócona.

Walor wiarygodności Sąd przyznał opinii biegłego chirurga F. W., w ocenie Sądu jest ona spójna, jasna i logiczna, nie ma w niej wewnętrznych sprzeczności. Opinia oparta jest na wiedzy i doświadczeniu biegłego jak również dokumentacji medycznej pokrzywdzonej znajdującej się w aktach sprawy. W treści opinii biegły stwierdził, iż rozpoznane u pokrzywdzonej obrażenia ciała spowodowały rozstrój zdrowia trwający powyżej 7 dni, opisał również możliwość i dolegliwości związane z urazem pokrzywdzonej po zdarzeniu.

Sąd zważył co następuje.

W ocenie Sądu oskarżony Z. P. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu określonego w art. 157 § 1 k.k.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego w tym w szczególności zeznań pokrzywdzonej B. P. (1), w dniu 27 sierpnia 2013 roku w trakcie rozmowy oskarżonego z żoną doszło do awantury, w trakcie której, korzystając z chwilowej nieobecności oskarżonego w pomieszczeniu, pokrzywdzona wzięła do ręki kluczyki od samochodu H. użytkowanego przez oskarżonego, po czym oskarżony odbierając kluczyki wykręcił pokrzywdzonej rękę, którą przytrzymał wykręconą również po wypuszczeniu kluczyków z ręki przez pokrzywdzoną; w wyniku tego wykręcania ręki oskarżony spowodował obrażenia ciała pokrzywdzonej w postaci skręcenia stawów międzypaliczkowych bliższych palca II oraz III ręki prawej z uszkodzeniem więzadeł pobocznych łokciowego i promieniowego stawu międzypaliczkowego bliższego palca II ręki prawej z przewlekłym obrzękiem, które to obrażenia skutkowałą rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni. Sam przebieg zdarzenia ustalony został przez Sąd na podstawie zeznań pokrzywdzonej B. P., które korespondują z zeznaniami świadków J. S., która odwoziła pokrzywdzoną do szpitala po zdarzeniu, jak również korespondują w zakresie doznanych obrażeń z dokumentacją medyczną i opinią biegłego lekarza; należy również wskazać, że co do samego zdarzenia z udziałem pokrzywdzonej i oskarżonego, jak również wyrywania kluczyków, jej zeznania nie stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał, że do wyrywania przez niego kluczyków doszło, przedstawiając jednak szczegóły zdarzenia w sposób nieobiektywnie korzystny dla siebie; natomiast rodzaj obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną został ustalony na podstawie jej zeznań, dokumentacji medycznej z leczenia pokrzywdzonej, opinii biegłego lekarza F. W..

Oceniając zeznania pokrzywdzonej B. P. (1) Sąd przyznał jej walor wiarygodności co do przebiegu zdarzenia i sposobu i rodzaju powstałych obrażeń; w tym zakresie jej zeznania są jasne, spójne, adekwatne do udziału w sprawie, w odpowiednim zakresie korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego oraz zeznaniami świadka J. S., znajdują również oparcie w dokumentacji medycznej i opinii biegłego lekarza; opierając się na opinii biegłego psychologa Sąd nie znalazł okoliczności, które by poddawały w wątpliwość treść składanych przez pokrzywdzoną zeznań.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka J. S., mając na względzie, że świadek nie była obecna w trakcie zdarzenia w którym pokrzywdzona doznała obrażeń ciała, natomiast odwoziła pokrzywdzoną po zdarzeniu do szpitala. Zeznania świadka są spójne i logiczne, adekwatne do udziału w sprawie, nie ujawniły się okoliczności osłabiające ich wiarygodność czy bezstronność świadka.

Walog wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom świadków B. P. (2), E. P., T. S., Z. S., mając na względzie, że świadkowie ci nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia, o okolicznościach w jakich doszło do powstania obrażeń ręki pokrzywdzonej w dniu 27 sierpnia 2013 roku dowiedzieli się od pokrzywdzonej. Ich zeznania są adekwatne do udziału w sprawie, spójne, logiczne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka T. P. w zakresie, w jakim wskazała, że nie widziała żadnych obrażeń na rękę pokrzywdzonej; w tym zakresie jej zeznania stoją w sprzeczności z opinią biegłego lekarza i zeznaniami pokrzywdzonej; w pozostałym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, mając na względzie, że o zdarzeniu w którym pokrzywdzona odniosła obrażenia dłoni dowiedziała się z relacji oskarżonego, mimo to wskazała, że domyśla się, że może syn skręcił synowej palec.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone i ujawnione w toku postępowania, ich forma i treść nie budzi wątpliwości.

Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego z art. 157 § 1 k.k. była znaczna, gdyż oskarżony swoim działaniem godził w dobra bezpośrednio związane z innym człowiekiem – jakim jest zdrowie człowieka.

Zgodnie z art. 9 § 1 k.k. czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi. W ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość tego, co robi, zdawał sobie sprawę z tego, że jego zachowania stanowią przekroczenie granicy, do której

można mówić o przyjętych i akceptowanych zachowaniach cechujących spory międzyludzkie, jak wynika z zeznań pokrzywdzonej wykręcał jej rękę celowo, mimo, iż ta wypuściła już kluczyki od samochodu. Z powyższych względów Sąd uznał, iż oskarżony umyślnie dopuścił się czynu z art. 157 § 1 k.k.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, iż вина i sprawstwo oskarżonego co do przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki z art. 66 k.k. określające warunki konieczne do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego. Sąd, mając na względzie całokształt okoliczności sprawy, doszedł do przekonania, iż вина oskarżonego oraz społeczna szkodliwość czynu nie budzą wątpliwości, a jednocześnie pozwalają na zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec przypisanego oskarżonemu czynu z art. 157 § 1 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego brzmienie przepisów art. 66 k.k. obowiązujące w chwili orzekania, jako że czyn zarzucany oskarżonemu z art. 157 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat pięciu, a w brzmieniu przepisów przed 1 lipca 2015 roku wobec braku pojednania się oskarżonego z pokrzywdzoną i braku zadośćuczynienia instytucja warunkowego umorzenia postępowania nie mogła być stosowana do czynów zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata; co za tym idzie, w niniejszej sprawie, zastosowanie przepisów ustawy karnej w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku było by dla oskarżonego mniej korzystne, gdyż nie pozwalało by na warunkowe umorzenie postępowania.

Sąd warunkowo umarzając postępowanie miał na względzie, że oskarżony w chwili czynu był osobą w pełni poczytalną, rozpoznawał bezprawność swojego zachowania. Sąd zważył również, iż oskarżony jest osobą dojrzałą, dotychczas nie był karany za przestępstwa, przestrzegał porządku prawnego, a mając na względzie jego warunki osobiste oraz postawę po popełnieniu przestępstwa Sąd uznał, iż postawa oskarżonego pozwala na warunkowe umorzenie postępowania i mimo tego będzie on przestrzegał porządku prawnego. W ocenie Sądu społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu nie była znaczna na tyle, aby wymagało to ukarania oskarżonego. Sąd miał również na względzie, że do zdarzeń doszło w dniu 27 sierpnia 2013 roku, zatem prawie trzy lata temu, oskarżony w tym czasie przestrzegał porządku prawnego. Sąd miał również na względzie, że z wywiadu kuratora wynika, iż oskarżony obecnie prowadzi ustabilizowany tryb życia, do konfliktów z pokrzywdzoną nie dochodzi.

Dodatkowo Sąd miał na uwadze, iż popełnione przez oskarżonego przestępstwo miało charakter incydentalny w jego dotychczasowym życiu i funkcjonowaniu społecznym. W ocenie Sądu wszystkie te okoliczności pozwalają przyjąć, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania, oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa podobnego i będzie przestrzegał porządku prawnego. Mając na względzie okoliczności czynu oraz rodzaj i rozmiar skutków zdrowotnych dla pokrzywdzonej spowodowanych przez oskarżonego, Sąd oznaczył okres próby na jeden rok, uznając, iż będzie to okres odpowiedni i wystarczający do spełnienia funkcji warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej B. P. (1) kwotę 5000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Orzekając w tym zakresie Sąd miał na uwadze ustalone na podstawie dokumentacji medycznej i opinii biegłego obrażenia pokrzywdzonej i ich skutki dla stanu zdrowia pokrzywdzonej, wziął również pod uwagę konieczność długotrwałej rehabilitacji koniecznej dla odzyskania pełnej sprawności ręki i jej zdrowia.

Wobec powyższego Sąd mając na uwadze doznane przez pokrzywdzoną krzywdy, jak również obrażenia ciała, a także możliwości finansowe oskarżonego uznał, iż kwota 5000 złotych jest adekwatna do doznanej przez pokrzywdzoną krzywdy, związanej z rozstrojem zdrowia.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę sądową w kwocie 60 złotych. Wysokość tej kwoty została obliczona zgodnie z ustawą o opłatach w sprawach karnych.

Sąd obciążył również oskarżonego pozostałymi kosztami postępowania, nie znajdując przesłanek do zwolnienia go od ponoszenia kosztów postępowania, mając na względzie, że sytuacja finansowa oskarżonego oraz jego sytuacja

rodzinna i majątkowa nie pozwalają przyjąć, iż jej uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe, w sytuacji, gdy utrzymuje się z pracy w charakterze kierownika hurtowni z dochodem w wysokości 2500 złotych miesięcznie.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w sentencji.